

נפדים כיון דשכיחי.

רב כהנא אמר דלא כשמואל, אלא:

מנחות ונסכים — שלא קדשו בכלי — כשהן
טמאין נפדין, טהורין אין נפדין.

וכן אמר רבי אושעיא: טמאין נפדין,
טהורין אין נפדין.

איכא דאמרי, רבי אושעיא אמר:

אפילו טהורין נפדין וכדשמואל.

רבי אלעזר אומר:

כולן [כל המנחות] כשהן טמאין נפדין
וכשהן טהורין אין נפדין, הוין מעשירית
האיפה של מנחת חוטא [שנתחייב בקרבן
עולה ויורד, והוא בדלי דלות שמביא מנחה],
שהיא נפדית אפילו כשלא נטמאה —

שהרי אמרה תורה [ויקרא ה] בפרשת קרבן
עולה ויורד: "מחטאתו" "על חטאתו", ומזה
למדנו בכריתות כז ב, שאם היה עני והפריש
עשירית האיפה והעשיר — יפדנה ויוסיף
עליה מעות ויקנה כבשה או שעירה, הרי
מבואר שמנחת חוטא נפדית ואפילו כשהיא
טהורה. (8)

הגמרא מביאה מימרא נוספת של רבי

אושעיא, ובהמשך הסוגיא מתקשרות שתי
המימרות.

אמר רבי אושעיא:

שמעתי, שאם פיגל במנחה ונאסרה על ידי
זה בהנאה, לרבי שמעון — המובא בהמשך
הסוגיא — אינו מטמא טומאת אוכלין, אינו
מקבל טומאה כשאר אוכלים.

דתנן: (9)

הערלה וכלאי הכרם שהם אסורים בהנאה,

ישור הנסקל שנגמר דינו על שהרג את קא-ב
האדם או ששכב עם אדם, ונאסר בהנאה
ושוב שחטו, (1) ועגלה ערופה ששחטה לאחר
שנאסרה בהנאה, וצפורי מצורע [שהוא
מביא לטהרתו] ששחטן, (2) ופטר חמור
ששחטו ישראל והוא מפרכס ואינו נבילה, (3)
ובשר שנתבשל בחלב —

אף שכל אלו אסורים בהנאה, הרי כולם
מטמאין טומאת אוכלין.

רבי שמעון אומר:

כולן אין מטמאין טומאת אוכלין כיון
שנאסרו בהנאה, כדמפרש טעמא ואזיל.

ומודה רבי שמעון בבשר בחלב — אף על פי

2. קיימא לן כרבי יוחנן בקדושין נו א, שאותו
ציפור שדינה לישחט הרי היא אסורה, והשניה
שדינה להישלח על פני השדה לא נאסרה
מעולם.

3. כמבואר בחולין קיז ב, שבאופן זה הרי היא
מטמאה טומאת אוכלין ואינה מיטמאה טומאת
נבילה.

8. בזבח תודה צידד להוכיח מכאן, שטהורין
אין נפדין מן התורה; ואילו בחזון איש פרה
סימן ג סק"א כתב להוכיח מכאן שהוא דרבנן.

9. תוספתא היא בעוקצין ג ז, ואינה משנה.

1. אבל אם נסקל, הרי הוא נבילה ומטמא
טומאת נבלות, וכן בצפורי מצורע וכן בפטר
חמור.